

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 214/2024
29.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца „GENERAL FOOD“ ДОО Пивнице, чији је пуномоћник Марија Стојковић, адвокат у ..., против тужене „НЛБ Комерцијална банка“ АД Београд, чији је пуномоћник Александар Петровић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 285.116,86 динара, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 7Пж 7283/22 од 22.11.2023. године, у седници одржаној дана 29.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 7Пж 7283/22 од 22.11.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 7Пж 7283/22 од 22.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду 2П 1649/2021 од 09.11.2021. године, у ставу првом изреке утврђено је да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 3. тачка 3.5 Уговора о дугорочном динарском кредиту са валутном клаузулом број ... од ...2013. године, садржине ближе наведене у изреци; у ставу другом изреке обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 285.116,86 динара са законском затезном каматом почев од 31.12.2013. године до коначне исплате; у ставу трећем изреке обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 72.604,00 динара на име трошкова поступка са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате; у ставу четвртом изреке одбијен је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на износ од 285.116,86 динара почев од 25.12.2013. године до 30.12.2013. године, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова преко досуђеног износа.

Пресудом Привредног апелационог суда 7Пж 7283/22 од 22.11.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена наведена првостепена пресуда у ставу I, II и III изреке, те је одбијен захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде тужена изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужене, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Према разлозима изнетим у образложењу, побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда о разлозима ништавости одредбе уговора о кредиту у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове или накнаду за обраду кредитног захтева није ништава под условом да је уговору претходила понуда банке са садржаним јасним и недвосмисленим подацима о трошковима кредита. Трошкови, или накнаде, које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да закључењу уговора претходи понуда банке у којој је одређена обавеза плаћања тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима, или накнадама је реч. У ситуацији у којој током поступка није доказано да је тужена поступила на описани начин и да је кориснику кредита доставила понуду са прописаном садржином, то представља њену несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. Такође, у конкретном случају, према разлозима ревизије нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

Због тога је, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено да се не дозволи одлучивање о изјављеној ревизији као посебној, односно изузетно дозвољеној.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Тужба ради утврђења и исплате је поднета 15.06.2021. године, а вредност предмета спора је 285.116,86 динара.

Одредбом члана 487. став 1. и 3. Закона о парничном поступку, прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и да се споровима мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Како се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности у којем је вредност предмета спора очигледно испод наведеног законског лимита, ревизија тужене није дозвољена, у смислу члана 479. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић